

Ο Δεύτερος παίχτης

Για τον Χρήστο, ήταν μια μέρα σαν όλες. Ξύπνησε, άνοιξε το Webex, φρόντισε η κάμερα και το μικρόφωνο να παραμείνουν κλειστά. Ανέμενε το αγγελτήριο των παρουσιών. Να φωνάξει παρόν, να πάει να συνεχίσει τον ύπνο του. Σαν σκοπός έστεκε μπροστά στην οθόνη. Μετρούσε αντίστροφα για τη μεγάλη στιγμή που θα βυθιζόταν ξανά στα παπλώματα. Ο μαθηματικός, από την άλλη μεριά του Webex, μέτραγε κι αυτός. Μέτραγε υποτεινουσες, κάθετες και ορθογώνιες γωνίες. Ενδόμυχα, ίσως να μέτραγε και πόσα μάτια τον παρακολουθούν, πίσω από τις κλειστές κάμερες. Ενδόμυχα και μόνο. Δεν έλεγε να μετρήσει φωναχτά, να γυρίσει και ο Χρήστος μια ώρα αρχύτερα στα όνειρά του.

Άνοιξε το playstation, μπας και κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά. «Ειλικρινά, προτιμώ να παίζω εναντίον του υπολογιστή, παρά να ακούω εσένα. Κι ας μην πανηγυρίζω στα γκολ με σφιγμένες τις γροθιές στις μούρες των αντιπάλων, φλερτάροντας με τις δικές τους γροθιές». Λίγο πριν αρχίσει ο αγώνας, κάτι περίεργο συνέβη στην κονσόλα. Άναψε το λαμπάκι που δείχνει ότι παίζει και δεύτερος παίχτης και ο Χρήστος προσπαθούσε συνεχόμενα να το κάνει να σβήσει, θεωρώντας ότι το playstation κόλλησε. «Δεν πρόκειται να με νικήσεις. Μην ονειρεύεσαι πανηγυρισμούς με σφιγμένες γροθιές μπροστά στα δικά μου μούτρα», ακούστηκε μια φωνή. Η φωνή έμοιαζε πολύ με τη δικιά μου αλλά ήταν πιο βαριά. Ο Χρήστος, γύρισε στο πλάι. Ένας άντρας γύρω στα 60 έστεκε δίπλα του. Είχε πολλά γένια και τα μαλλιά του ήταν γκρίζα. Μερικές ρυτίδες έσπαγαν το πρόσωπό του. Τα μάτια του, όμως, ήταν ολόδια με του Χρήστου. «Ποιος είστε; Τι θέλετε εδώ; Πώς μπήκατε;», ρώτησε. Η φωνή του έτρεμε. Παραδόξως, του μίλησε στον πληθυντικό. Ούτε ο ίδιος ήξερε πόσο καιρό είχε να μιλήσει στον πληθυντικό σε κάποιον ενήλικο. Η συνήθεια αυτή, του κόστισε μια αποβολή, όταν το σχολείο ήταν ακόμη ανοιχτό. Περήφανος θα ήταν τώρα, ο κύριος διευθυντής. Θα έβλεπε ότι οι τιμωρίες του έπιασαν τόπο. Ο Χρήστος, μιλάει πλέον και στον πληθυντικό, τουλάχιστον όταν φοβάται.

«Ο Χρήστος» απάντησε ο άντρας. «Ποιος Χρήστος;». «Είμαι ο μελλοντικός σου εαυτός» «Ο μελλοντικός μου εαυτός; Φίλε κόψε την πλάκα δεν έχω όρεξη. Θα μου πεις ποιος είσαι ή θες να καλέσω την αστυνομία;». Με δυο ατάκες, ο Χρήστος ξέχασε πάλι τους καλούς του τρόπους. Ευτυχώς, δεν γίνεται να τον αποβάλουν και από το σπίτι του. «Όσο περίεργο και εάν σου φαίνεται είμαι εσύ από το μέλλον», επέμεινε ο μεσήλικας. «Σκέψου πως δεν σταμάτησα ποτέ να παίζω pro. Είμαι πολύ

καλύτερος τώρα στα 60 από ότι ήμουν στα 15, που είσαι εσύ τώρα». Η εικόνα του ήταν πράγματι οικεία στον Χρήστο. Σαν να τον γνώριζε από χρόνια. «Τουλάχιστον έχεις μαλλιά», του είπε. Γέλασαν και οι δυο. «Και δεν μου λες», συνέχισε ο Χρήστος, «συνεχίζουν να με θεωρούν όλοι κωλόπαιδο;». «Αυτό δεν μπορώ να στο πω» είπε ο άντρας. «Αν τα μάθεις όλα, δεν θα έχει ενδιαφέρον». «Εντάξει. Και γιατί είσαι εδώ; Δεν μπορεί, για να έκανες τέτοιο ταξίδι στον χρόνο, κάτι θα θέλεις. Α! Και να σου πω! Βάλε καμιά μάσκα!». «Γιατί;» «Coronavirus, you know!?!». «Κορωνοϊός; Α, ναι! Τον είχα ξεχάσει αυτόν, δεν υπάρχει πλέον στα δικά μου χρόνια». «Ζωή και κότα», απάντησε ο Χρήστος του παρόντος. «Και όμως, από τότε που τελείωσε ο κορωνοϊός όλα πάνε από τον κακό στο χειρότερο. Η κλιματική αλλαγή είναι πλέον εμφανής σε όλο τον κόσμο. Το Λονδίνο, βυθίστηκε στη θάλασσα. Πρωτεύουσα της Αγγλίας είναι πια το Λίβερπουλ. Η υπεριώδης ακτινοβολία μας έχει κάνει να μη βγαίνουμε σχεδόν ποτέ τα μεσημέρια. Οι έρημοι επεκτάθηκαν. Το πόσιμο νερό λιγότεψε. Α! Και η Φλώρινα έχει θάλασσα!». Ο Χρήστος άκουγε τον μελλοντικό του εαυτό με στο στόμα ορθάνοιχτο. «Τι λες ρε φίλε; Να μην γίνω μπάτσος τότε. Να σπουδάσω τουριστικά. Αποκλείεται να έγινε αυτό. Πλάκα μου κάνεις», είπε ο Χρήστος. «Κι εγώ στην ηλικία σου αυτά έλεγα. Και όμως, θα το δεις και μόνος σου. Βασικά, ελπίζω να μην το δεις. Να μην δεις τα δάση που καίγονται, τον Αμαζόνιο που πλέον τον διδάσκουν στην ιστορία κι όχι στη μελέτη περιβάλλοντος. Χίλιες φορές, να μην τα δεις».

Ο Χρήστος σαστισμένος, συνέχισε να έχει το στόμα του ανοιχτό. «Ναι, αλλά γιατί είσαι εδώ, γιατί ήρθες σήμερα; Έχεις να μου πεις κάτι; Να με προειδοποιήσεις; Μήπως ξέρεις πώς μπορεί να μη συμβούν όλα αυτά; Πες μου». Από την ταραχή, ο Χρήστος πρόσεξε ότι φωνάζει. Και δεν πρέπει να φωνάζουμε, γιατί όταν φωνάζουμε, φτύνουμε κι όταν φτύνουμε αυξάνεται ο κίνδυνος να μεταδώσουμε τον κορωνοϊό. Έτσι, τουλάχιστον, είπαν στην τηλεόραση. «Με συγχωρείς που κινδυνεύεις να κολλήσεις επειδή φωνάζω, αλλά σου είπα, βάλε μάσκα!». «Κι εγώ σου είπα ότι είμαι εμβολιασμένος εδώ και πολλά χρόνια!». «Anyway, λέγε, λοιπόν. Γιατί είσαι εδώ;».

Ο άντρας ξαφνικά σκοτεινίασε. Συνοφρυώθηκε το πρόσωπό του. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ο Χρήστος, έστεκε με ανοιχτό το στόμα. Ο άντρας εξέπνευσε, έτοιμος να αποκαλύψει τον λόγο του ταξιδιού στον χρόνο. Ο Χρήστος τον κοίταζε στα μάτια, πάντα με το στόμα ανοιχτό. «Είμαι εδώ, γιατί...». Μια μύγα μπήκε στο στόμα του Χρήστου, μέσα στο καταχείμωνο.

«Πάλι λείπει ο Χρήστος; Καλά δεν ξέρει αυτό το παιδί ότι θα μείνει από απουσίες; Πόσες να μπορεί να κάνει ακόμα; Πέντε; Δέκα; Καμιά;», ακούστηκε μια

φωνή μέσα από την οθόνη. Ο Χρήστος πετάχτηκε από τον καναπέ, έχοντας μια μύγα μέσα στο στόμα. «Εδώ είμαι κύριε, εδώ!», φώναζε. Αλλά είχε ξεχάσει να ανοίξει το μικρόφωνο. Μέσα στον πανικό του, αντί να ανοίξει το μικρόφωνο, άνοιξε την κάμερα. «Καλά ρε, πιτζάμες φορές;» είπε ο καθηγητής. «Κοιμόσουνα; Άντε, θα σου βάλω παρουσία». Ο Χρήστος ξεφύσηξε ανακουφισμένος. Με το φύσημα, έφτυσε επιτέλους και την μύγα. Έκλεισε ξανά την κάμερα και το μικρόφωνο και βούτηξε στο κρεβάτι. Τι όνειρο κι αυτό. Τι εφιάλτης έρχεται...